

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 114.432 van 14 januari 2003
in de zaak A. 92.901/XIV-10.469.**

In zake :

1. XXX,
2. XXX,
3. XXX,
4. XXX,
5. XXX,
die woonplaats kiezen bij
Advocaat L. DENYS,
kantoor houdende te 1030 BRUSSEL,
Paleizenstraat 154

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, XXX, XXX, XXX en XXX, allen van XXX nationaliteit, op 23 juni 2000 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissingen van 9 mei 2000 van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, Eerste Nederlandse Kamer, waarbij wordt geweigerd hen als vluchteling te erkennen;

Gelet op de beschikking van 5 juli 2000 waarbij aan de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur M. STERCK, op grond van artikel 23, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting teneinde te worden gehoord van de verzoekende partijen;

Gelet op de beschikking van 23 september 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 23 oktober 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat K. LAMBRICHTS die, loco Advocaat L. DENYS verschijnt voor de verzoekende partijen en van Advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de ontvankelijkheid van het beroep.

Overwegende dat, om een administratief cassatieberoep te kunnen instellen, men partij moet zijn geweest in het geding dat tot de bestreden beslissing heeft geleid; dat derhalve iedere verzoeker enkel kan opkomen tegen de ten zijne opzichte genomen beslissing;

2. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

2.1. XXX, van XXX nationaliteit, komt op 1 september 1995 samen met XXX in België aan en beiden vragen op 4 september 1995 om erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Zijn echtgenote, XXX, had zich reeds vluchteling verklaard op 28 maart 1995.

2.2. XXX, zus van XXX, en haar zoon XXX hebben zich vluchteling verklaard op 28 maart 1995.

2.3. Deze aanvragen worden op 3 februari 2000 door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen.

2.4. Verzoekers tekenen tegen deze weigeringsbeslissingen op 17 februari 2000 hoger beroep aan bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

2.5. De eerste voorzitters van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen beslissen op 18 februari 2000 het Nederlands als taal van de rechtspleging te bepalen.

2.6. Op 15 maart 2000 beslist de gemachtigde bijzitter van de Eerste Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen de beroepen, die kennelijk ongegrond voorkomen, als alleenrechtsprekend lid te behandelen.

2.7. De beroepen worden opgeroepen op de zitting van 10 april 2000. Op deze zitting worden de zaken uitgesteld.

2.8. De beroepen worden opnieuw behandeld op de zitting van 8 mei 2000. Op deze zitting worden verzoekers gehoord.

2.9. Op 9 mei 2000 neemt de gemachtigde bijzitter van de Eerste Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen de thans bestreden beslissingen, waarbij de beroepen ontvankelijk maar ongegrond worden verklaard en de erkenningen van de hoedanigheid van vluchteling derhalve worden geweigerd.

3. Over de gegrondheid van het beroep van XXX.

3.1. Overwegende dat verzoeker als enig middel aanvoert :

“Schending van de artikelen 57/12 en 57/22 van de vreemdelingenwet van 15.12.1980. Op grond van artikel 57/12, 2de lid, eerste zin, bestaan de kamers van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen hetzij uit drie vaste leden, namelijk een voorzitter en twee bijzitters, hetzij uit één vast lid.

Op grond van artikel 57/12, 3de lid, kan de voorzitter of de door hem gemachtigde bijzitter, wanneer hij, na inzage van het verzoekschrift, oordeelt dat het beroep onontvankelijk of kennelijk ongegrond is, het beroep zelf behandelen als alleenrechtsprekend lid. Indien na behandeling blijkt dat het beroep noch onontvankelijk noch kennelijk ongegrond is, verwijst het alleenrechtsprekend lid de behandeling van het beroep naar een driedelige kamer.

Krachtens artikel 57/22 worden de beslissingen van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak.

Uit de bepalingen van artikel 57/12 voornoemd volgt dat een zaak voor de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen in regel behandeld wordt door een kamer samengesteld uit drie rechters, doch dat in sommige gevallen een zaak door één rechter alleen kan behandeld worden. De regel is drie rechters, de uitzondering is één rechter. Daaruit volgt dat, wanneer een zaak door één rechter wordt behandeld, de redenen hiervan moeten blijken uit de beslissing of beslissingen genomen door de Vaste Beroepscommissie. Het is niet zeker dat uit de beschikking gevoegd bij de oproeping voor de zitting, door de alleenzetelende rechter moet uitgelegd worden waarom hij meent dat het beroep hetzij als onontvankelijk hetzij als kennelijk ongegrond voorkomt. Deze beschikking kan immers beschouwd worden als een voorbereidende beslissing. Evenwel dient hetzij uit deze beschikking, hetzij uit de definitieve beslissing, wanneer deze betrokkene weigert te erkennen als vluchteling, afgeleid te kunnen worden waarom het beroep kon behandeld worden door één rechter, omdat het hetzij onontvankelijk is, hetzij kennelijk ongegrond. Deze verplichting volgt uit :

- enerzijds het feit dat in regel een zaak voor drie rechters behandeld wordt en slechts bij uitzondering door één rechter

- de motiveringsplicht van artikel 57/22.

Dit is des te meer zo nu bij brief van 21 maart 2000 de advocaat van verzoekers betwist had dat het beroep kan afgehandeld worden door één rechter omdat het kennelijk

ongegrond zou zijn. In deze brief verwees de advocaat naar de parlementaire voorbereiding van de wet. Het systeem van de alleenzetelend rechter werd ingevoegd in artikel 57/12 door de wet van 6 mei 1993 tengevolge van een amendement ingediend door de regering, met de volgende verantwoording :

‘Voor een vlotte werking van de Vaste Beroepscommissie kan het nuttig zijn dat elk lid een aantal dossiers onderzoekt. In principe volgt dan een behandeling door drie rechters. Indien het dossier laattijdig is, geen middelen bevat, of niet aanwijst waarom de beslissing moet worden hervormd, kan het aangewezen zijn alleen te oordelen. Indien de enige rechter omwille van nieuwe elementen ter zitting meent dat een grondiger behandeling noodzakelijk is, moet hij verwijzen naar een kamer met drie rechters’. (Senaat, 1992-93, nr. 555/2, blz. 126).

De Vaste Beroepscommissie moet bijgevolg in zijn beschikking of in zijn definitieve beslissing motiveren waarom, ondanks het feit dat het beroep twee bladzijden motivering met een aantal middelen bevat, en terwijl het vluchtverhaal noch door de Commissaris-generaal noch later door de Vaste Beroepscommissie zelf, in twijfel werd getrokken, enerzijds de zaak meende te kunnen vaststellen voor één rechter, wat maar kan indien het beroep kennelijk ongegrond lijkt omdat geen enkel middel wordt aangehaald, en anderzijds waarom na verhoor van de verzoekers de zaak niet diende verwezen te worden naar een kamer met drie rechters.

Zulke uitleg ontbreekt volkomen. In de aangevochten beslissing van 9 mei wordt verklaard dat het beroep ontvankelijk doch ongegrond is, en niet kennelijk ongegrond. Het middel is bijgevolg gegrond.”;

3.2. Overwegende dat de verwerende partij hierop antwoordt :

“Door verzoekers wordt één middel ontwikkeld waarin wordt gesteld dat de bestreden beslissingen van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen in strijd zouden zijn met ‘de artikelen 57/12 en 57/22 van de vreemdelingenwet dd. 15.12.1980’. waarvan zij de inhoud in de toelichting van hun middel weergeven (althans, voor wat art. 57/12 betreft, de inhoud van leden 2 en 3 ervan, die binnen dat wetsartikel kennelijk als enige geschonden worden geacht).

De schending zou er in de eerste plaats in bestaan dat zou zijn gezondigd tegen het principe dat beroepen ingesteld bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen in ‘regel’ worden behandeld door een kamer met drie leden en dat de behandeling door een alleenrechtsprekend lid de ‘uitzondering’ is, alsook tegen de verplichting om, wanneer het beroep dan toch door een alleenrechtsprekend lid wordt behandeld, de redenen hiervoor uit de ‘beslissing of beslissingen genomen door de Vaste Beroepscommissie’ te doen blijken.

Wat dit laatste betreft, stelt verzoeker dat het niet zeker is dat reeds in de beschikking gevoegd bij de oproeping voor de zitting (beschikking gegeven ‘na inzage van het verzoekschrift’) een dergelijke redengeving dient te voorkomen, omdat deze beschouwd kan worden als een voorbereidende beslissing.

Dit heeft verder weinig belang, want zelfs al ware het vereist om deze beschikking te motiveren, dan nog zou dienen te worden vastgesteld dat het huidige administratieve cassatieberoep geen betrekking heeft op dergelijke beschikkingen, die in casu op 15.3.2000 en niet op 9.5.2000 werden genomen.

Er dient dus uitsluitend te worden nagegaan of de (eind)beslissingen van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen beantwoorden aan de vereisten gesteld door de twee als geschonden aangeduide wetsbepalingen, inzonderheid vanuit motiveringsoogpunt.

Daarbij, dient echter wel voor ogen te worden gehouden dat het hier toch wel om twee duidelijk onderscheiden wetsartikelen gaat, waarmee de verwerende partij erop wil wijzen:

- dat enerzijds het genoemde art. 57/12 (leden 2 en 3) als zodanig in geen motiveringsplicht voorziet;
- dat anderzijds het genoemde art. 57/22 slechts een algemene motiveringsplicht voor alle beslissingen van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen vooropstelt, waaruit geenszins kan worden afgeleid dat wanneer er (definitief) tot de behandeling

van het beroep door een alleenrechtsprekend lid wordt beslist omdat het beroep onontvankelijk of, zoals in casu, kennelijk ongegrond wordt geacht, dit dan door enigerlei formele vermelding in de beslissing zou moeten worden tot uitdrukking gebracht.

Alleen is het wel zo dat wanneer er is beslist geworden tot behandeling door een alleenrechtsprekend lid en dus, op grond van dit enkele gegeven, dient te worden aangenomen dat de aldus samengestelde Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen het beroep kennelijk ongegrond heeft geacht wanneer zij het niet als onontvankelijk heeft bestempeld (het is immers een algemeen procesrechtelijk principe dat ontvankelijkheid voor gegrondheid wordt beoordeeld), uit de beslissing moet kunnen worden afgeleid of deze stelling in het concrete geval ten aanzien waarvan ze geacht moet worden te zijn gehanteerd, ook wel terecht is aangenomen.

Dit betekent concreet dat een schending van de genoemde artikelen 57/12 (leden 2 en 3) en 57/22 geenszins kan worden afgeleid uit het in fine van verzoekers middel vermelde kenmerk van de bestreden beslissingen dat daarin 'wordt verklaard dat het beroep ontvankelijk doch ongegrond is, en niet kennelijk ongegrond' en dat 'uitleg' in specifieke termen van kennelijke ongegrondheid volkomen ontbreekt.

De naleving van de bedoelde artikelen 57/12 (leden 2 en 3) en 57/22 is namelijk geen formele kwestie.

Het is niet het feit of er al dan niet 'uitleg' wordt gegeven waarbij woordelijk over 'kennelijke ongegrondheid' wordt gesproken, dat bepalend is voor de genoemde naleving.

Zo is het niet de wel eens, doorgaans achteraan, in beslissingen van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen voorkomende (standaard)clausule dat 'het beroepsverzoekschrift de motieven van de met het beroep bestreden beslissing niet weerlegt, dat uit de behandeling ter zitting niet blijkt dat het beroep niet kennelijk ongegrond is en dat er bijgevolg geen grond bestaat om het beroep in toepassing van art. 57/12, lid 3 van de genoemde wet te verwijzen naar een driedelige kamer' die er borg voor staat dat art. 57/12 correct is toegepast en de beslissing conform art. 57/22 is gemotiveerd.

Omgekeerd betekent het feit dat een dergelijke vermelding in de beslissing van een alleenrechtsprekend lid niet voorkomt, allerminst dat deze onterecht op zijn eentje een (eind)beslissing zou hebben gewezen.

Het oordelen over het terecht nemen van een beslissing van kennelijke ongegrondheid dan wel het buiten de grenzen van zijn bevoegdheid beslissen tot een 'gewone' ongegrondheid van het beroep door een alleenrechtsprekend lid van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, is dus geen kwestie is van het al dan niet formeel in de beslissing vermelden dat het ingestelde beroep kennelijk ongegrond wordt bevonden, maar een vereist een materieelrechtelijke toetsing.

Er dient met name te worden nagegaan of het bestaan of de aard van de ongegrondheid dusdanig is dat ze zich aan een redelijk denkend persoon opdringt met een dergelijke overtuigingskracht dat geen verder onderzoek noodzakelijk voorkomt (cf. naar analogie: R.v.St. nr. 50.421, 25.11.1994 en nr. 49.972, 27.10.1994, R.A.C.E 1994, z.p.; R.v.St. nrs. 45.539 en 45.540, 29.12.1993, R.A. C.E. 1993, z.p.).

Dit dient althans te gebeuren als de verzoekende partij die de miskennis van het begrip 'kennelijke ongegrondheid' opwerpt, ook omschrijft in welk opzicht die schending in de met het beroep tot nietigverklaring bestreden beslissing besloten zou liggen, indien zij m.a.w. verduidelijkt waarom er volgens haar in redelijkheid niet tot de kennelijke ongegrondheid kon worden besloten.

Aangezien dit materieelrechtelijk onderzoek er noodzakelijk toe leidt dat, weze het indirect via een beoordeling van de motivering van de bestreden beslissing, een inschatting zal moeten worden gemaakt van de kwaliteit (bv. geloofwaardigheid, actualiteit) van het asielrelaas, wat in essentie een feitelijke kwestie is, terwijl het beroep bij de Raad van State tegen een beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen toch een administratief cassatieberoep is (R.v.St. nrs. 38.543-38.545, 22.1.1992, R.A. C.E. 1992, z.p.; R.v.St. nr. 40.144, 25.8.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.), zal de verzoekende partij daarbij, om de nietigverklaring van die beslissing te kunnen bekomen, dienen aan te tonen het kennelijk ongegrond verklaren van het beroep ... kennelijk onredelijk is.

In casu brengen verzoekers geen elementen aan die daadwerkelijk de duidelijke onredelijkheid aantonen van de door het alleenrechtsprekend lid gemaakte beoordeling inzake de kennelijke ongegrondheid van hun beroepen.

Hun stelling dat het besproken art. 57/12 slechts toepassing kan vinden in de heel uitzonderlijke gevallen waarvan zij in hun middel melding maken, is al te restrictief.

Het uittreksel uit de parlementaire voorbereiding van de wet die het systeem van het alleenrechtsprekend lid heeft in het leven geroepen, waar verzoekers naar verwijzen, is immers duidelijk van louter exemplatieve aard.

Dit blijkt genoegzaam uit het feit dat al deze gevallen betrekking hebben op zuivere ontvankelijkheidskwesties (laattijdigheid, afwezigheid van middelen).

Er kan op dit punt lering worden getrokken uit de vaste rechtspraak van de Raad van State die consequent de beroepen die bij hem laattijdig worden ingediend of die geen middelen bevatten onontvankelijk verklaard (aldus inzake laattijdigheid bv.: R.v.St. nr. 47.055, 28.4.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 27.480, 28.1.1987, Arr. R.v.St. 1987, z.p.; R.v.St. nr. 25.640, 18.9.1985, Arr. R.v.St. 1985, z.p.; en inzake het ontbreken van middelen o.a.: R.v.St. nr. 47.936, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 47.017, 25.4.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 46.102, 14.2.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 45.181, 8.12.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; R.v.St. nr. 40.303, 14.9.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Terwijl in het besproken art. 57/12 ook, en in casu met name, de kennelijke ongegrondheid aan de orde is.

Weliswaar heeft het kennelijk karakter van de ongegrondheid tot gevolg dat er na de vaststelling ervan op een analoge manier zal worden gehandeld als bij een geval van onontvankelijkheid, maar het uit te voeren onderzoek blijft, zoals hierboven reeds aangegeven, per definitie een onderzoek naar de grond van de zaak, dat noodzakelijkerwijs verder moet reiken dan het nagaan van het al dan niet naleven van de louter formele kwesties die bij het zuivere ontvankelijkheidsonderzoek aan bod komen.

In die optiek kan worden gesteld dat het voor verzoekers niet volstond dat hun beroepsverzoekschriften een motivering (ongeacht van hoeveel bladzijden ook) ‘met een aantal middelen’ bevatten en dat hun raadsman daar, na ontvangst van de eerder genoemde beschikkingen dd. 15.3.2000, per brief nog eens op heeft gewezen, opdat een besluit dat de beroepen kennelijk ongegrond zijn, uitgesloten zou zijn geweest, zoals door verzoekers wordt aangenomen.

De aangebrachte middelen dienden bovendien niet kennelijk van een zodanige aard te zijn dat zij niet tot een wijziging van de met de beroepen aangevochten beslissingen konden leiden.

Door de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen werd geoordeeld dat aan deze vereiste in casu niet werd voldaan.

Dit oordeel was terecht, aangezien de in beroep aangebrachte middelen duidelijk niet volstonden om de vaststelling vermeld in de met de beroepen aangevochten beslissingen i.v.m. het gebrek aan actuele vrees voor vervolging, te weerleggen.

Het feit dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen haar in casu bestreden beslissingen opnieuw op dit gegeven heeft vermogen te laten steunen en dit zonder dat blijkt dat ze daartoe zelfs maar in het minst, laat staan fundamenteel, heeft moeten bijsturen in vergelijking met de inhoud van de bij haar bestreden beslissingen, is daarvoor illustratief (wat overigens niet betekent dat dit gegeven zou moeten worden aangezien als het zaligmakende criterium voor de beoordeling van de kennelijke ongegrondheid van het beroep, deze kan ook andere oorzaken hebben en andere uitdrukkingsvormen vertonen).

Hoe dan ook tonen verzoekers niet aan dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen hier kennelijk onredelijke beslissingen zou hebben genomen.

Zij doen daar immers nauwelijks een poging toe, aangezien zij er, ten onrechte (cf. supra), menen te kunnen met volstaan op algemene wijze te vermelden dat hun beroepsverzoekschriften (direct of indirect) een motivering met middelen bevatten.

Het enige specifieke argument dat door hen in hun middel in de huidige zaak toch wordt aangevoerd, bestaat in het inroepen van het feit dat ‘het vluchtverhaal noch door de Commissaris-generaal noch later door de Vaste Beroepscommissie zelf, in twijfel werd getrokken’, gegeven dat volgens hen op zich een kennelijk ongegrondheidsoordeel zou uitsluiten.

Dit argument gaat geenszins op.

Immers, uit de opeenvolgende beslissingen van de twee laatstgenoemde instanties blijkt geenszins dat dezen verzoekers' vluchtverhaal zo overtuigend of geloofwaardig zouden hebben gevonden (in alle bestreden beslissingen leest men nog altijd dat 'appellant voorhoudt dat ...' en komt geen vermelding voor dat de aangehaalde feiten een gegronde vrees vervolging opleveren en aannemelijk worden gemaakt), maar enkel dat zij hebben vastgesteld dat dit verhaal door de politieke evolutie in het land van herkomst totaal is achterhaald, een motief waarover door verzoekers in de toelichting van hun enig middel in deze zaak in alle talen wordt gezwegen....

Het zagezegd niet in twijfel trekken van het vluchtverhaal als zodanig, is dus in de gegeven omstandigheden een volstrekt irrelevant element.

Mochten daar in de bestreden beslissingen motieven aan zijn gewijd geweest, dan zouden deze toch overbodig zijn geweest.

Uit wat voorafgaat, volgt dat de wijze waarop verzoekers de door hen ingeroepen wetsbepalingen geschonden achten, niet beantwoordt aan de juridische betekenis die aan de inhoud van die wetsbepalingen kan worden toegedicht.

Derhalve faalt het enig middel naar recht.”;

3.3. Overwegende dat verzoeker repliceert :

“De tegenpartij stelt op bladzijde 4 van de memorie van antwoord enerzijds dat artikel 57/12 van de vreemdelingenwet als zodanig in geen motiveringsplicht voorziet, en dat anderzijds artikel 57/12 van dezelfde wet slechts een algemene motiveringsplicht voorziet.

Daarna aanvaardt tegenpartij wel -en dat is in essentie wat verzoekers eveneens stellen- dat, indien de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen een zaak vaststelt voor één rechter en deze zaak niet verwijst naar een kamer met drie rechters doch als enig rechter afhandelt, wel moet blijken uit de beslissing waarom het beroep kennelijk ongegrond was.

Verzoekers verwijten de bestreden beslissingen niet alleen dat in het beschikkend gedeelte wordt verklaard dat het beroep ongegrond is in plaats van kennelijk ongegrond, doch voornamelijk dat in de motivering nergens wordt aangegeven waarom de Vaste Beroepscommissie kon beslissen dat de zaak kon worden afgehandeld door één enkele rechter.

Tegenpartij beweert dat, wanneer zulke motivering in de beslissing niet voorkomt, niet uitgesloten is dat de zaak voor één enkele rechter kon worden genomen. Dat is in beginsel juist, doch dit belet niet dat, om de motiveringsplicht na te leven, dit uit de beslissing zelf moet blijken.

Op bladzijde 5 poogt tegenpartij dan de bewijslast om te keren door te stellen dat het aan verzoekers zou toekomen aan te tonen dat het kennelijk ongegrond verklaren van het beroep, kennelijk onredelijk is. Dit is uiteraard onaanvaardbaar. Het is de tegenpartij die moet aantonen dat de motiveringsplicht door de Vaste Beroepscommissie is nageleefd, quod non.

Het middel is bijgevolg gegrond.”;

3.4. Overwegende dat artikel 57/12, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 6 mei 1993, bepaalt :

“Wanneer de voorzitter of de door hem gemachtigde bijzitter, na inzage van het verzoekschrift, oordeelt, dat het beroep onontvankelijk of kennelijk ongegrond is, kan hij het beroep zelf behandelen als alleenrechtsprekend lid. Indien na behandeling blijkt dat het beroep noch onontvankelijk noch kennelijk ongegrond is, verwijst het alleenrechtsprekend lid de behandeling van het beroep naar een driedelige kamer”;

dat het begrip “kennelijk ongegrond beroep” enigszins werd verduidelijkt tijdens de bespreking van het ontwerp, dat de wet van 6 mei 1993 is geworden, in de Kamercommissie voor Binnenlandse Zaken, de Algemene Zaken en het Openbaar Ambt; dat uit het antwoord van de Minister op een vraag van Volksvertegenwoordiger GRIMBERGHS kan worden afgeleid dat een beroep kennelijk ongegrond is “wanneer de reden die (tegen de beroepen beslissing) wordt aangevoerd kennelijk ongegrond is” en dit “ongeacht het feit of de aanvraag kennelijk ongegrond is of niet” (Parl. St. Kamer 1992-1993, nr. 903/5, p. 60-61); dat een beroep kennelijk ongegrond is wanneer het weliswaar ontvankelijk is ingesteld, maar de erin ontwikkelde grieven duidelijk niet tot een hervorming van de beroepen beslissing kunnen leiden; dat zelfs een omstandig gemotiveerd beroepschrift derhalve door een alleenrechtsprekend lid kan worden behandeld; dat de asielaanvraag van verzoeker gesteund is op het lidmaatschap van de N. D. P. van XXX; dat de motivering waarom het beroep van verzoeker kennelijk ongegrond is, blijkt uit de eindbeslissing van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, namelijk omdat er “in hoofde van appellant geen actuele vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, (A), 2, van het Verdrag van Genève van 28 juni 1951 kan worden in aanmerking genomen” en “hij niet aantoonde dat hij in het licht van de voormelde onafhankelijkheid van rechtspraak geen rechtsbescherming zou kunnen krijgen in zijn land van herkomst”; dat het enig middel niet gegrond is;

4. Over de gegrondheid van de beroepen van de tweede, derde, vierde en vijfde verzoekende partij.

4.1. Overwegende dat de tweede, derde, vierde en vijfde verzoekende partij een identiek middel aanvoeren;

4.2. Overwegende dat de asielaanvraag van de overige verzoekende partijen in hoofdzaak berust op de problemen van XXX of op hun eigen lidmaatschap van de N. D. p. van XXX;

4.3. Overwegende dat het beroep van XXX dient te worden verworpen; dat het beroep van de overige verzoekende partijen om dezelfde redenen dient te worden verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 867,63 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor een vijfde.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op veertien januari tweeduizend en drie, door :

de HH.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
	K. VANHOUTTE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.